Quan et trobi

Per EloiA el dl., 10/09/2007 - 09:00

Els Pets

-

Sol

Lletra original

Quan et trobi pel carreri els batecs marquin les passes,sense avisar ja haurà arribat el fred.Els llits porucs voldran una altra flassadamentre els arbres es despullen quiets.Quan et trobi pel carrerles paraules assajadesentre les hores de nits sense sones faran vent, esperant que una miradatrenqui el glaç d'un silenci boirós.Quan et trobiFarà fred quan et trobi... Quan et trobi pel carrerla conversa desganadai l'adéu ràpid d'un petó nerviósseran epíleg d'una ocasió escapadai preludi d'un hiverndòcil, gris i somnolent,com les busques d'un rellotge vell.Quan et trobi...

Lletra traduïda

...quan et pregui.

" És una balada. La lletra és de les més poètiques i parla de dues persones que es desitgen, però que no s'arriben a trobar mai per timidesa. Cada vegada que es troben no gosen i després es planyen de no haver gosat." (Gavaldà) Quan et trobis amb Aquell que t'estima no valdran ja les converses assajades ni desganades. Davant seu no valen màscares, ni currículums, medalles o penjolls. Davant Déu només podem estar-hi cor a cor, a tomba oberta, xerrant en el silenci. Amb allò sinistre, amagat, i amb allò bell de nosaltres mateixos. Sobre la trobada amb Déu: »I quan pregueu, no sigueu com els hipòcrites, que els agrada de posar-se drets i pregar a les sinagogues i a les cantonades de les places perquè tothom els vegi. Us asseguro que ja tenen la seva recompensa. En canvi, tu, quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà. »Quan pregueu, no parleu per parlar, com fan els pagans: es pensen que amb la seva xerrameca es faran escoltar. No sigueu, doncs, com ells, que bé sap el vostre Pare de què teniu necessitat abans que li ho demaneu.(Mt 6, 5-8)

Doncs... hi estic

Un buen día quedó especialmente impresionado por la forma de orar de una catecúmena. Se pasaba las horas extática, inmóvil, concentrada ante el sagrario, completamente indiferente a cuanto le rodeaba.En la primera ocasión el padre Arrupe la interrogó: - Qué haces tanto tiempo quieta ante el sagrario? - Nada. - ¿Cómo que nada?, ¿Tanto tiempo sin hacer nada? La muchacha se quedó desconcertada. Silencio japonés. Luego abrió los labios: - ¿Que qué hago, Sihimpu-sama?, Pues... estar. Aquella era la palabra clave. Una conjunción de entender la oración que es una misma. El "estar" del zen y el "estar amando" de la contemplación cristiana... Pedro Miguel Lamet"Arrupe, Un profeta para el siglo XXI"Ediciones "Temas de hoy